

РЕШЕНИЕ

№ 2901

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 28.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **12344** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба, депозирана от М. П. П., чрез адв. Р., срещу Заповед № П-250/22. 11. 2021 г., издадена от министъра на финансите, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното ѝ правоотношение.

В жалбата се излагат подробни аргументи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се иска неговата отмяна.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от адв. Р., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – министърът на финансите, се представлява от юрк. Ч., която оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Към датата на издаване на оспорваната заповед жалбоподателката М. П. П. е назначена длъжността директор на дирекция „Икономическа и финансова политика“ в МФ със Заповед № П-118/ 2021 г. на министъра на финансите.

С Решение № 704 на Министерския съвет от 2016 г. за предложение за директор за

Република България в Съвета на директорите на Европейската инвестиционна банка /Р. № 704 от 2016 г./ М. П. е предложена за директор в СД на ЕИБ на мястото на подалата оставка К. К. до изтичане на мандата на СД на банката на 22. 06. 2018 г. Във връзка с изтичането на мандата на СД на ЕИБ, с писмо от 20. 02. 2018 г. ЕИБ е поискала от държавите-акционери да представят свои номинации за членове на Съвета на директорите на банката. С писмо № 99-00-88 от 28. 03. 2018 г. до главния секретар на ЕИБ М. П. е предложена за назначаване за член на СД на банката за следващия петгодишен период, който изтича през месец юни 2023 г. С решение на Света на управителите на годишната среща, състояла се на 22. 06 2018 г., жалбоподателката е избрана, заедно с останалите членове на Съвета на директорите, за нов петгодишен мандат в Съвета на директорите на ЕИБ, който изтича през 2023 г, в края на деня на Годишната среща на Съвета на управителите или в края на деня на одобрението на финансовите отчети на ЕИБ за 2022 г., което от двете събития настъпи по-късно. През 2020 г., М. П. е избрана и за алтернативен член в съвета на директорите на Европейския инвестиционен фонд.

Със заповед № КВ-215 от 15. 04. 2021 г. на министър-председателя на Република България М. П. е освободена от длъжността заместник-министър на финансите, считано от 26. 04. 2021 г.

Със Заповед № П-218 от 19. 04. 2021 г. на министъра на финансите М. П. е назначена за директор на дирекция „Икономическа и финансова политика“ в министерството на финансите, считано от 26. 04. 2021 г.

С т. 6 от Решение № 438 на Министерския съвет от 2. 06. 2021 г. за определяне на управител за Република България в Ч. банка за търговия и развитие, заместник-управител за Република България в Международния валутен фонд, управител за Република България в Съвета на управителите на Международната инвестиционна банка и на ръководител на българската делегация в Съвета на Международната банка за икономическо сътрудничество и член на Съвета и за предложение за директор за Република България в Съвета на директорите на Европейската инвестиционна банка /Р. № 438 от 2021 г./ е отменена т. 1 от Р. № 704 от 2016 г., а с т. 2 от същото решение е предложена М.-Д.-Б. - заместник-министър на финансите, за директор за България в СД на ЕИБ.

С писмо № 99-00-116 от 07. 06. 2021 г. до главния секретар на ЕИБ номинацията на М. Д.-Б. е представена на банката и е поискано стартиране на процедурата по нейното назначаване. На 09. 06. 2021 г. по електронната поща е получено съобщение от ЕИБ, че процедурата по назначаването на М. Д.-Б. ще бъде стартирана след депозиране от М. П. на нейната оставка, съгласно изискванията за чл. 9, ал. 4 от Устава на ЕИБ.

С писмо, изх. № 93-21-90/ 25. 10. 2021 г. министърът на финансите на основание чл. 107а от Закона за държавния служител е отправил предложение на жалбоподателката за прекратяване на съществуващото служебно правоотношение за длъжността директор на дирекция „Икономическа и финансова политика“ срещу изплащане на обезщетение в размер на 6-кратния размер на последната получена от държания служител месечна основна заплата.

Предвид липсата на изричен отговор по отправеното предложение, с писмо изх. № 93-102 от 02. 11. 2021 г. на министъра на финансите, връчено на същата дата, органът по назначаване е указал на жалбоподателката „в срок не по-късно от 3. 11. 2021 г. да предприемете необходимите действия пред ръководните органи на банката за незабавното Ви освобождаване от посочената позиция и в същия срок незабавно да ме

уведомите писмено за тези действия.“ Към писмото на министъра на финансите било приложено и копие на Решение № 438/ 2. 06. 2021 г.

В отговор, с писмо № 93-21-102/04. 11. 2021 г. М. П. е заявила, че според нея подаването на оставка в този момент противоречи на интересите на държавата и на ЕИБ. Посочва, че в средата на мандата на настоящия съвет на директорите на ЕИБ, без да е овакантено място в резултат от наличието на което и да било от посочените в чл. 9, ал. 4 от устава й условия, с Р. № 438 от 2021 г. служебното правителство предлага нов представител на страната, който да представлява банката за оставащите почти две години до края на настоящия петгодишен мандат. Изтъкнала е, че съгласно чл. 9, ал. 2 от Устава на ЕИБ членовете на Съвета на директорите са отговорни само пред банката и в качеството си на настоящ член на СД е длъжна да осигури устойчивостта на работата в съвета, като такава не може да бъде гарантирана при честа смяна на представителя в тази структура поради спецификата на мандатите на служебните правителства в страната ни. Изложила е твърдения, че положените от нея усилия и приноса й за постигане на ефективни решения по критични теми от дневния ред на ЕИБ са били оценени от Управителния комитет на банката и от останалите й колеги в Съвета на директорите, в резултат на което е била избрана /измежду всички 27 члена на СД от държавите членки на ЕС/ за един от четирите представителя на банката в Съвета на директорите на Европейския инвестиционен фонд. Обърнала е внимание, че ако пристъпи към изпълнение на даденото от министъра на финансите указание да подаде оставка, това ще лиши България от участие в управителното тяло на ЕИФ за години напред.

За изясняване на фактите и обстоятелствата относно отказа за освобождаване на позицията на директор за Република България в СД на ЕИБ в изпълнение на т. 6 във връзка с т. 2 от Р. № 438 от 02.06.2021 г. била издадена Заповед № ЗМФ-1017 от 05. 11. 2021 г. за свикване на Дисциплинарния съвет и образуване на дисциплинарно дело срещу М. П. П. - директор на дирекция „Икономическа и финансова политика“ в Министерството на финансите.

М. П. е уведомена за образуването срещу нея дисциплинарно производство с писмо изх. № 93-19-10 от 5. 11. 2021 г. от главния секретар на министерството, в качеството му на председател на ДС при МФ, като от жалбоподателката е изискано да представи до края на работния ден на 08. 11. 2021 г. в писмен вид отговор на конкретно формулирани в писмото въпроси.

В отговор на поставени в писмен вид въпроси от Дисциплинарния съвет при Министерството на финансите в рамките на дисциплинарното дело, М. П. с писмо № 93-19-10/08. 11. 2021 г. го е уведомила, че е депозирала във Върховния административен съд жалба вх. № 15509 от 08.11.2021 г., с която е оспорила т. 2 и т. 6 от Р. № 438 от 2021 г. Приела е, че спорът относно законосъобразността на решението е преюдициален по отношение на образуването в министерството дисциплинарно производство, налице са предпоставките за неговото спиране. Поради това и на основание чл. 54, ал. 1, т. 5 от Административнопроцесуалния кодекс е поискала спиране на образуването дисциплинарно производство.

С Доклад № 93-19-12/15. 11. 2021 г. на министъра на финансите е представено решение на Дисциплинарния съвет при Министерството на финансите, съдържащо становище по дисциплинарното дело. На проведените дисциплинарни заседания ДС стигнал до единодушното решение, че е налице неизпълнение на служебни задължения, поради което е предложено налагане на най-тежкото дисциплинарно

наказание – уволнение.

В съответствие с чл. 93, ал. 1 от Закона за държавния служител, в качеството му на дисциплинарно-наказващ орган с писмо изх. № 93-21-108/16. 11. 2021 г. министърът на финансите определил срок за представяне на писмени обяснения от М. П. П.. В определения срок постъпили писмени обяснения от служителя с писмо 93-21-108/17. 11. 2021 г., в което тя е заявила, че поставените въпроси отново не отчитат наднационалния характер на разпоредбите, уреждащи статута и методите на работа в ЕИБ, в частност - рамката за номиниране, избор и подмяна на вече избрани членове на Съвета на директорите на ЕИБ по време на петгодишния мандат на Съвета. Според нея цитираните точки 2 и 6 от Р. 438/2. 06. 2021 г. не се подчиняват на законодателството на Европейския съюз в тази му част, доколкото в момента на изготвяне, съгласуване и приемане на решението от Министерския съвет не е била налице нито една от посочените в чл. 9 т. 4 от Статута на ЕИБ предпоставки за запълване на вече овакантена позиция в Съвета на директорите на ЕИБ. В отговор на поставения въпрос дали е докладвала и по какъв начин на министъра на финансите или ресорния заместник-министър на финансите за изразените от нея позиции и взетите решения на заседанията на СД на ЕИБ, жалбоподателката е подчертала, че ограничителното условие за споделяне на информацията относно дейността на Съвета на директорите - подписаните от нея и водещите експерти декларации за конфиденциалност, ограничават съществено възможностите за разпространение на информацията към трети лица, особено ако същите не са притежатели на сертификат за достъп до класифицирана информация на Европейския съюз или не са подписали същата декларация като членовете на СД на ЕИБ.

На 17. 11. 2021 г. дисциплинарно-наказващият орган изслушал М. П., за което бил съставен протокол.

С писмо № 93-21-108/19.11.2021 г. жалбоподателката е представила допълнителни обяснения, с което моли да бъде прекратено образуваното дисциплинарно производство, а при условието на алтернативност същото да бъде спряно, предвид депозираната пред Върховния административен съд жалба срещу Р. № 438 от 2021 г. Въз основа на събраните доказателства в хода на дисциплинарното производство бил направен извод за извършено дисциплинарно нарушение от страна на М. П., за което била издадена оспорваната Заповед № П-250/ 22. 11. 2021 г., издадена от министъра на финансите, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното ѝ правоотношение.

Дисциплинарно-наказващият орган приел, че с Р. № 438 от 2021 г. Министерският съвет предлага директор за Република България в Съвета на директорите на Европейската инвестиционна банка и вменява задължение на министъра на финансите да осигури неговото изпълнение. С писмо № 93-21-102/04. 11. 2021 г. М. П. П. е отказала да изпълни искането му, обективизирано в писмо № 93-21-102/ 02. 11. 2021 г., с което министърът на финансите е поискал от М. П. в изпълнение на т. 2 и 6 от решението да предприеме необходимите действия пред ръководните органи на ЕИБ за освобождаването ѝ от посочената позиция. Дисциплинарно-наказващият орган е направил извод, че с отказа да подаде своята оставка и да освободи позицията директор за Република България в Съвета на директорите на Европейската инвестиционна банка М. П. е нарушила разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от Закона за държавния служител и чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведението на служителите в държавната администрация, приет с Постановление № 57 на Министерския съвет от

2020 г., установяващи задължение за държавния служител да изпълнява законосъобразните актове на по-горестоящите органи. Направен е извод, че с действията си М. П. виновно е извършила дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от Закона за държавния служител.

Посочено е, че неизпълнението на служебните задължения съгласно чл. 89, ал. 2, т. 1 от Закона за държавния служител се изразява в неизпълнение на задължението по чл. 24, ал. 1 от Закона за държавния служител да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители и т. 18 на раздел V „Преки задължения“ от длъжностната характеристика за длъжността директор на дирекция „Икономическа и финансова политика“ в Министерството на финансите, утвърдена на 26. 06. 2020 г. - да изпълнява всички нареждания и допълнително възникнали задачи, възложени от министъра и ресорния заместник-министър. Неизпълнението на чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведението на служителите в държавната администрация, приет с Постановление № 57 на Министерския съвет от 2020 г. /задължението на служителите в държавната администрация да спазват служебната йерархия и да изпълняват актовете на горестоящите органи и служители от администрацията/, се изразява в незначитане на служебната йерархия и неизпълнение на акт на министъра като горестоящ орган, член на Министерския съвет.

В оспорваната заповед е посочено, че в резултат на това българската страна в лицето на Министерския съвет и Министерството на финансите е поставена в сериозен репутационен риск пред ЕИБ предвид ситуацията, при която в съвета на директорите на ЕИБ участва лице, спрямо което правителството е оттеглило дадения мандат и е определило друг представител на държавата, който не може да започне да изпълнява длъжността. Уточнено е също, че прибегването до другия възможен способ за освобождаване на длъжността - освобождаване от длъжност съгласно чл. 9, ал. 3 от Устава на ЕИБ, би причинило още по-големи имиджови щети за държавата и неудобства за ръководството на банката, като същевременно не са известни случаи, при които тази процедура да е прилагана.

Дисциплинарно-наказващият орган е приел, че нарушението е извършено виновно, при условията на пряк умисъл - служителят е съзнавал, че нарушава чл. 24, ал. 1 от Закона за държавния служител, предвиждал е и е искал настъпването на неблагоприятните последици от нарушението.

Като отегчаващо вината обстоятелство е взето предвид обстоятелството, че още от полученото на 09. 06. 2021 г. по електронна поща съобщение от ЕИБ, на М. П. е станала известна номинацията на М. Д.-Б. за член на Съвета на директорите на ЕИБ, както и получената на 23. 09. 2021 г. чрез електронна поща от г-жа Б. докладна записка от М. Д.-Б. до предходния служебен министър, г-н А. В., с която се изисква той да разпореди оставката ѝ, на която е поставена резолюция без дата „Да“.

Въпреки липсата на констатирани предишни дисциплинарни нарушения, с оглед на сериозния репутационен риск пред ЕИБ в СД на банката да участва лице, спрямо което правителството е оттеглило дадения мандат и е определило друг представител на държавата, който не може да започне да изпълнява длъжността, и отчитайки наличието на съществени неблагоприятни последици вследствие на това, министърът на финансите е приел, че на жалбоподателката следва да се наложи най-тежкото дисциплинарно наказание - уволнение.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок и от лице, чиито права и интереси са засегнати с оспорвания акт, поради което е процесуално допустима. Заповедта, предмет на оспорване, е издадена от компетентен орган - министърът на финансите, в качеството му на орган по назначаването, в съответствие с чл. 92 от ЗДСл и чл. 107 от ЗДСл.

При издаване на обжалвания административен акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Спазено е и изискването за форма на акта съгласно чл. 97 и чл. 108, ал. 1 от ЗДСл, посочено е и правното основание за негово издаване.

Спазени са сроковете за налагане на дисциплинарното наказание по чл. 94, ал. 1 от ЗДСл, тъй като наказанието е наложено за неизпълнение на разпореждане на министъра на финансите, дадено с писмо № 93-21-102 от 02. 11. 2021 г., а не за неизпълнение на Р. № 438/ 02. 06. 2021 г. В тази връзка не се споделя твърдението в жалбата, че е налице нарушение на чл. 94, ал. 1 от ЗДСл.

Процедурата по налагане на дисциплинарното наказание е проведена при спазване на законовите изисквания, като жалбоподателката е уведомена за образуваното дисциплинарно производство, предоставена ѝ е възможност да изложи своите писмени обяснения, като е осигурено и правото ѝ да бъде изслушана от дисциплинарно-наказващия орган.

Поради това съдът приема, че в хода на производството не са допуснати съществени процесуални нарушения.

При съответствие на оспорвания административен акт с материалния закон, съдът съобрази следното:

Предмет на твърдяното дисциплинарно нарушение е отказът на М. П. да изпълни указаното в писмо, изх. № 93-31-102 от 02. 11. 2021 г., с което министърът на финансите е поискал жалбоподателката да изпълни т. 2 и т. 6 от Р. № 438/ 02. 06. 2021 г., като подаде своята оставка.

Отказът на М. П. да изпълни това „указание“ е обективиран в нейно писмо, вх. № 93-21-102/ 54. 11. 2021 г., в което същата е изразила позиция, че подаването на оставката от нейна страна противоречи на интересите на държавата и на ЕИБ.

По този начин дисциплинарно-наказващият орган е приел, че М. П. виновно е извършила дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от Закона за държавния служител във вр. с чл. 24, ал. 1 от ЗДСл.

Съгласно чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДСл дисциплинарни нарушения са неизпълнение на служебните задължения, неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗДСл държавният служител е длъжен да изпълнява законосъобразните актове и заповеди на по-горестоящите органи и държавни служители. Разпоредбата на чл. 24, ал. 2 от ЗДСл предвижда, че държавният служител не е длъжен да изпълни неправомерна заповед, издадена по установения ред, когато тя съдържа очевидно за него правонарушение

За да се прецени дали жалбоподателката е извършила твърдяното нарушение, следва да бъде взето предвид следното:

Европейската инвестиционна банка /ЕИБ/ е създадена през 1958 г. с Римския договор с мисия да подпомага изпълнението на целите и приоритетите на Европейския съюз чрез дългосрочно финансиране на инвестиционни проекти да насърчава икономическото, социалното и териториалното сближаване.

От 01 януари 2007 г. Република България е акционер в ЕИБ, в съответствие с подписания договор за присъединяване на Република България към Европейския съюз и чл. 308 от Договора за функционирането на Европейския съюз със записан капитал в размер на 510 041217 евро, възлизащ на 0,21 % от общия капитал на банката.

Законодателната уредба на ЕИБ се съдържа в глава четвърта от Договора за функциониране на ЕС /ДФЕС/. Съгласно чл. 308 от ДФЕС ЕИБ притежава юридическа правоспособност, като членове на ЕИБ са държавите-членки, като уставът на ЕИБ е включен в протокол, приложен към Договорите.

Съгласно член 1 от Протокол № 5 за Устава на Европейската инвестиционна банка към ДФЕС, създава се ЕИБ, която изпълнява функциите си и осъществява своите дейности в съответствие с разпоредбите на Договорите и на устава. Според чл. 6 от Устава ЕИБ се ръководи и управлява от Съвет на гуверньорите, Съвет на директорите на Управителен комитет. Съветът на гуверньорите се състои от министри, определени от държавите - членки. В чл. 9, параграф 1 от Устава са разписани правомощията на Съвета на директорите на ЕИБ, като е посочено, че същият взема решения относно предоставянето на финансиране, по-специално под формата на кредити и гаранции, и сключването на заеми, определя лихвените проценти по заемите, както и комисионите и други такси. Според текста на чл. 9, параграф 1 от Устава, въз основа на взето с квалифицирано мнозинство решение, Съветът на директорите може да делегира някои от своите правомощия на Управителния комитет, като определя условията и реда на това делегиране и контролира неговото изпълнение.

Съветът на директорите следи за разумното управление на Банката и гарантира, че тя се управлява в съответствие с разпоредбите на договорите и на устава, и общите насоки на Съвета на гуверньорите, отново според разпоредбата на чл. 9, параграф 1 от Устава,

Съставът на Съвета на директорите е определен в чл. 9, параграф 2 от Устава, като е посочено, че той се състои от 28 директори и 18 алтернативни директори. Директорите се назначават от Съвета на гуверньорите за срок от 5 години, един определен от всяка държава-членка и един определен от Комисията. В Устава е посочен и начинът на назначаване на алтернативните директори. Според чл. 9, параграф 2 от Устава, мандатът на директорите и на алтернативните директори може да бъде подновяван. Отново според този текст, членовете на Съвета на директорите се избират измежду лицата, чиято независимост и компетентност е извън всякакво съмнение, като те са отговорни само пред банката. В съответствие с чл. 9, параграф 3 директор може да бъде освободен от длъжност от Съвета на гуверньорите, с квалифицирано мнозинство, само ако той повече не отговаря на условията, необходими за изпълнението на неговите задължения. Ако годишният доклад

не бъде одобрен, Съветът на директорите подава оставка. Съгласно чл. 9, параграф 4, всяко вакантно място, което възниква поради смърт, доброволно подаване на оставка, освобождаване от длъжност или подаване на колективна оставка се попълва в съответствие с параграф 2. Съответният член се заменя за остатъка от неговия мандат, освен когато се осъществява замяна на целия Съвет на ЕИБ.

Посочената по-горе нормативна уредба обосновава категоричния извод, че указанието на по-горестоящия орган за подаване на оставка, както е в настоящия случай, не е сред изчерпателно посочените основания за предсрочно прекратяване на мандатното правоотношение на член на Съвета на директорите на ЕИБ. Евентуалното изпълнение на това указание по никакъв начин не е равнозначно на доброволно подаване на оставка, което е едно от основанията по чл. 9 от Устава за освобождаване на вакантно място в Съвета на директорите на ЕИБ. Видно от ДФЕС, както и от Устава на банката, предпоставките за предсрочно прекратяване на мандата са определени по императивен начин, като никъде в нормативната уредба не е посочено правомощие на по-горестоящ административен орган от държавата-членка членка да изисква предсрочно прекратяване на мандата в Съвета на директорите на ЕИБ.

В тази връзка следва да се посочи, че и с Определение № 12385/ 3. 12. 2021 г., постановено по адм. дело № 11455/ 2021 г. по описа на ВАС, образувано по повод на жалба на М. П. срещу Решение Р. № 438/ 2. 06. 2021 г. изрично е отразено, че това решение не създава задължение за определени действия по чл. 9, ал. 4 от Устава на ЕИБ, регламентиращ основанията за предсрочно прекратяване на мандатното правоотношение. Определението е оставено в сила с Определение № 664/ 26. 01. 2022 г., по адм. дело № 352/ 2022 г. По описа на ВАС, петчленен състав.

Този извод се подкрепя и от полученото и представено по делото писмо от 15. 02. 2022 г., от Генералния секретар на ЕИБ, получено в отговор на министъра на финансите от 13. 12. 2021 г. /л. 228 от делото/.

Следва да се подчертае още, че чл. 9, пар. 2 от Устава поставя акцент на независимостта на членовете на колективния орган на Съвета на директорите.

Безсъмнено, подаването на оставка е доброволен и личен избор, поради което изричното настояване на министъра на финансите в тази насока представлява груба намеса не само в избора на свободно поведение, но и по недопустим начин пренебрегва принципа на свобода на труда, прокламиран в Конституцията на Република България и Хартата на основните права на ЕС.

Подаването на оставка, резултат от съзнателно взето самостоятелно решение, обективизирано в доброволен акт, не би могло да бъде изпълнено чрез каквито и да било средства за принуда, още по-малко държавна такава, израз на която е заповедта, предмет на оспорване в настоящото производство.

Няма законова разпоредба, която да предвижда замяна на член на съвета на Директорите на ЕИБ съгласно изразено волеизявление на съответната държава-членка. Не би могло да се приеме извършено дисциплинарно нарушение от страна на жалбоподателката, поради несъобразяване със

заповед, която съдържа очевидно правонарушение, свързано с указание за извършване на доброволен акт – подаване на оставка.

Поради това в конкретния случай с писмо изх. № 93-102 от 02. 11. 2021 г. на министъра на финансите, с което се настоява за подаване на оставка от страна на М. П., без да има такава законова възможност, извън доброволното депозиране на такава, е възникнала хипотезата на чл. 24, ал. 2 от ЗДСл и правилно искането за подаване на оставка не е било изпълнено от жалбоподателката.

Горните съображения мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че оспорваната заповед е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

По посочените аргументи и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № П-250/ 22. 11. 2021 г., издадена от министъра на финансите, с която на М. П. П. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното й правоотношение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: